

Здійснення новорічних мрій

Григорій Хорошко

Ця мить чарівна кожної доби.
Навіть коли по світу бродять ті темні вітри.
Ми всі знаходимо можливість для свободи.
Мить милування світової вроди.

Коли все заметуть ті чарівні сніги.
В різдвяний час єдині будем ми.
Під поглядом благих небес.
Зійдемося ми у мить зимних чудес.

Й збудуться в мить ту всі блаженні мрії.
Та виправдання знайдуть ті добра надії.
Лише в це вір та все прийде.
Й сама душа свій шлях у світ знайде.

Так вірив і один юнак.
Котрий одвічно все шукав свій шлях.
Шукав кохання, однак ніяк знайти не міг.
Із відчуттям неначе Купідон від нього втік.

Шукав завжди він й самого себе.
Й не знав куди же доля та його веде.
Однак одвічно у темну годину.
Він знав де раді йому в будь-яку хвилину.

І саме зараз він туди свій шлях тримав.
Однак мороз йому проходу не давав.
Пробрав хлопчину він аж до самих кісток.
І заважав робити кожен крок.

Боротись його заставляв.
Однак зов волі хлопця в мить ту спонукав.
Бо йшов він в ніч різдвяну в рідний дім.
Де зможе бути сам собою він... Своїм.

Й немає значення легким чи тяжким був твій шлях.
Йди все вперед, роби крилами взмах.

Лети і волю відчувай.
Та зі свого шляху не повертай.

Він знав це, вірив та все йшов.
Однак свій дім ще досі не знайшов.
Ні шляху, ні вказівки, лише сніг.
Тримався хлопець в хуртовину так як міг.

І сили покидати починали.
І пред очима міражі літали.
Однак він йшов... Все йшов та йшов.
І в мить для серця прихисток знайшов.

Тендітна дівчина на зустріч в мить до нього підійшла.
Та поглядом чарівним дух зігріти його немічний змогла.
І він розквіт, неначе подих самого життя відчув.
І в мить ту мрійну до любові рук прибув.

Вона дивилася у його очі.
Між тих снігів та чар зимної ночі.
Як ангел, що зійшов з небес.
Й приніс у дар омрійний обеліск чудес.

— Куди ти йдеш? Розгублений блукач.
Ти наче стаю полишивший грач.
Я відчуваю холод, що іде від тебе.
І страх, котрий тепер і йде на мене.
Чого боїшся ти, мені скажи?
Не бійся... Я з тобою... Не тужи...

— Я... Шлях свій втратити боюсь.
Адже тоді до тих хто любий більше не вернусь.
Я мушу йти... Я мушу йти.
Однак у спину дують дивні ті вітри.
А ти хто є... Хто є така?
Тендітна, ніжна та прудка.
Ти як чарівний сон, омрійна пані.
Що в мить прийшла до мене у дурмані...

— Це не дурман... Я тут з тобою.
Та путь тримаю також свою.

З тобою нам судилося іти.

Дай свою руку... Я знаю шлях, що віднесе нас від біди.

І будемо ми там де мир, де тиша, де чарівність мрій.

І за руку його вона взяла.

Та за собою повела.

Крізь ліс засніжений, крізь всю пітьму.

Шукали мрію ту свою.

— Куди ведеш мене, скажи.

У відповіді цій мені же послужи.

— До стану... Я веду тебе.

Де дух твій прихисток знайде.

— Чи ти залишишся зі мною?

— Знай, відтепер серця пов'язані у нас з тобою.

Вони прийшли... Вони прийшли...

І дім із мрій своїх знайшли.

Де чари... Рідні... Де є рай.

Прибули душі в блага вічного коханий край.